

WEÖRES SÁNDOR

A HALOTT MENYASSZONY

Este két nagy gyertyát
fejemenél gyújtottak,
éjjelig mosdattak,
hajnalig csókoltak.

Párom, nem mehetek
a kiskertbe hozzád,
háncsból van a térdem,
kőből van a lábam.

Anyám a sarokban,
apám az ajtóban
küldjétek el innen
a deszka-koporsót!

Vasárnap templomba
gyalog megyek én még
ha fölenged rajtam
ez a sok hidegség.

Finom búzalisztból
kenyeret sütök még,
a jövő tavasszal
páromé leszek még.

A SZEGÉNY DENEVÉREK

(Vers gyermekhangra)

A szegény denevérek a toronyban!
senkise tanítja számolni őket.
Szoknyájuk vásott, kilyukadt,
ez a kisebbik bánatuk,
mivel magától összenő.
De senkise tanítja számolni őket!
Az egészetek s a törteket nem ismerik.
Előttük aranyszélű csésze
még a veszprémi koronázásról,
kétvégű eziüstkanállal
kavargatják az aludttejet.

Csak aztán veszik észre,
hogy se kanál, se csésze, se aludttej.
Ha kérdik, mennyi az idő,
előttük a toronyóra,
de nem bírják elolvasni,
mert senkise tanítja számolni őket!

KÉT GROTESZK

F H VARIÁCIÓ

Fehérruhás pincérek tánca
hinti be a hegyeket
halszálkákkal és uszonyokkal
s lóbálják értő fejüket
a zuhatagos patakokba.

De hol kapok én sört
s benne kergetőző tigriseket
műanyagból szőtt halálomra?
Minden szálkáktól fehér
s a meredélyre könyöklő úton
kaffognak a motorok.

PERSZE

A kritikus szabó
értekezleti beszédemet
rőffel fenekemre méri.

KEZDET BEN

A Napnak ajánlottuk fel az első sziklát, a legközelebbit, szárny-módra kitért karjainkkal, a tűznek. Míg a fehér madarak elhúzódtak a hideg égtáj felé.

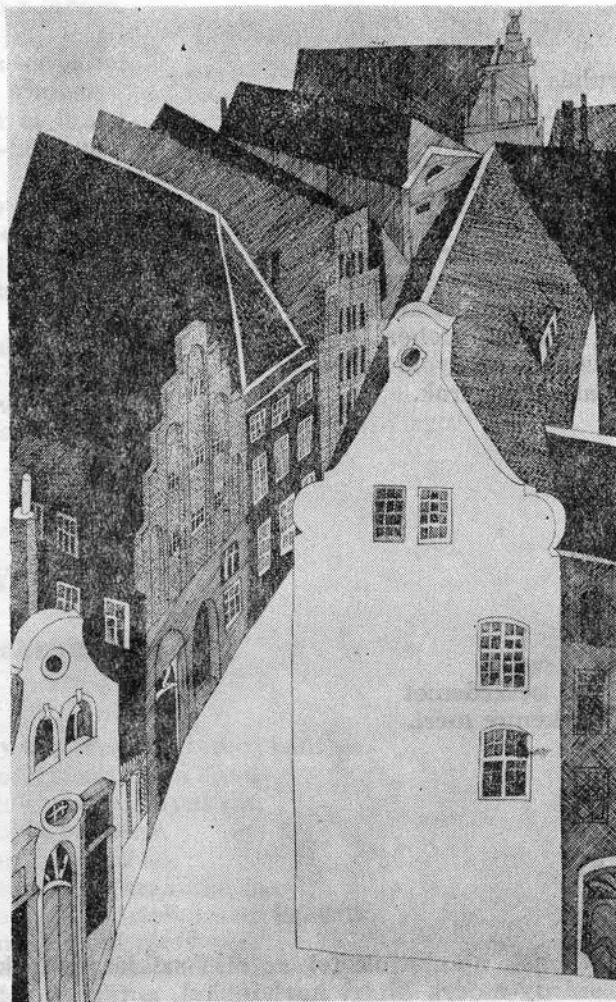
Ök, a ragyogó tollúak, a fagyot és sötétet keresték;
minekünk még nem volt repülésünk, csak álmainkban.

(Emlékszik a szikla, rajt a véset mély csatorná.)

A kövek fölé mennyboltot vájtunk óriásra, hogy va-
lahol elférjen a tekintetünk. Fenn vitt az út, a megszökő
szárnyasoké; mi lengő karúak csak ugrálni tudtunk.

És e homorú bölcső mélyén aludtak csillagos éjsza-
kánk. A Napot imádtuk, az árnyra nem eszméltünk, a
sötétség csak hálószobánk volt.

(Emlékszik a vésett szikla egyhelyben állva. De mi
merrefelé emlékezzünk, vissza, vagy előre? Az idő-mutató
mennybolt, amit vájtunk, minden-irányú a tekintetünk-
ben.)

Cseh Gusztáv: Heidelberg III.